

Sokak Arasında Gezerken

— Yazan Adam · 08 Aralık 2010

Böyle zamanlar da her ne hikmetse yerlerde bezene yapraklar ilgimi çekerler. Oysaki bir zamanlar onlar ağacın, dalın vazgeçilmez zenginlikleriydi.

Zaman geldi ve yapraklar en severek tutundukları, dalları bırakmak sonunda kalıyorlardı.

Çaresiz ve sessizliğin eşliğinde. Ne kadar tutkunlardı, hazzın, ahengın, zevkin, güzelliğın, etkilenmenin esin kaynağı olmalarının vakti gelmişti işte.

Öncelikle zaman ve mekânın sahibi bir zaman dilimi içinde şekillendirmişti her şeyi. Yeraltı fabrikasının harika diyarında.

Oldukça basit gördüğümüz, toprak, su ve güneş ne muazzam bir sermayedir.

Ekilen, büyütülen, biçilen hasat zamanı, hazanın da beklediği vakit olmuştur. Ne yapsın hayat devan ediyor. Bir boşluğa müsaade etmiyor. Bir diğeri yerini alıyor.

Eğildim sokağın artasın da mahzun bir şekilde akıbetini bekleyen yaprağın yanı başına.

Parmaklarımla okşadım onları. Sevgi kokuyorlardı. Vefayı anlatıyorlardı. Metaneti vurguluyorlardı. Sabrı soluyorlardı. Vuslatı biliyorlardı.

Oysaki yalnızca sararan ve kopan bir yapraktı.

Rüzgârın esintisine dayanacak takati kalmamıştı.
Takati tükenmişti.

Ve en sevdiği yârinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Çaresizdi. Biganeydi.

Yüreğinin acısı o kadar şiddetliydi ki, bu durumun hissedilmemesi açısından yumuşaklığa ve yerlerde çamura, toprağa bulanmaya vermişti kendisini.

Adeta bir divane gibi.
Bir sazende gibi.
Bir aşkın fığanesi gibi.

Avuçlarımla kucakladım onları, yeniden koklayarak akıbetlerinin hayır olmasını diledim.

İçlerinden birkaç tanesini güzelce mendilimin katlarında yatırarak, ceketimin koyun cebine koydum.

Bu güzel yapraklar bana o kadar güzel manalar yüklüyordu ki, aldığım haz tarifsizdi. Alıp götürüyordu uzak diyarlara...

Aşka, sevdaya, hasrete, vefaya, dostluğa birçok unutulmuş nice güzellikleri bir kez daha dalınan kopan ve sokaklarda savrulan yaprakla anıyordum.

Ne kadar büyük bir güzellik. Kulağımın zarlarını zorlayan, terbiyeye muhtaç bir sesle irkildim. Bakmak zorunda kaldım.

Bir insan niye bu kadar şiddetli bağırarak zorunda kalır diye. Oysaki sokak oldukça sakin ve tenhaydı.

Adam belliydi giydiği kıyafetten, zavallı biriydi. 1.85 boylarındaydı. Saçları kumral, teni güneşin bereketinden fazlasıyla istifade etmiş görünüyordu.

Belli ki ağzı kurumuş, yutkunuyordu. Etrafına bakıyor, bir şeyler arıyor gibiydi.

Avını yakalamaya ramak kalmış bir tazi iştihayla sokağın köşesine doğru yöneldi. Koşar adımlarla gitti ve durdu.

Sanki orda kala kaldı. Hiçbir hareket etmiyordu. Kendi haline gömülmüş bir haldeydi. Ben bu durum karşısında yaprağı unutmuştum.

Adamı seyre dalmıştım. Bu insan bir hurdacıydı.

Üç tekerlekli abrasından ve üzerinde ki birkaç hurdadan anlaşılıyordu. Arabayı da orada bırakmıştı. Sokağın köşesine gidene kadar.

Artık meraklanmıştım. Adam niye orada sabit bir şekilde duruyor diye.

Yerimden kalkarak doğruldum, hurdacının yanına doğru ilerledim, yanında durdum. Ne olmuştu acaba, rahatsızlandı mı, ne bileyim işte bitmeyen kaygılar...

İnsan bu olur ya gücümüz nispetinde bir faydamız dokunsun Hak rızası için.

Nihayet anlamıştım. Hurdacının durduğu yerin önünde küçük bir çeşme var.

Ama musluğunu kırmışlar. Boruyu da bir tıpa ile kapatmışlar. İşte halimiz bu maalesef.

Kimi insan geçmişlerinin ruhu için bir hayır işler, kimisi de bu hayrı bir umut olmaktan bilinçsizce çıkarır. Hurdacı arkadaş meğerse suya hasretmiş.

Bir umutla koştığı suyu bulamayınca elbette bir hayali sukut yaşamış.

Hayat böyle kimine hayır, kimisine de kahrıdır. Düşünüyorum istemeden, insanların garipliklerini.

Bir sebil olarak yaptırılan bu çeşme, kim bilir kimlerin kadrine uğramıştır. Her akan su da araba mı yıkanır, böyle amaçsız mı kullanılır.

Bakın bir zavallı insan bu imkândan mahrum kalıyor. Hurdacının bu mahzun hali beni duygulandırdı.

Oysaki çok bağırdığı için biraz önce ona içim kararmıştı.

Gel üzülme arkadaş bir hal çaresi bulunur elbet diyerek teselli etmeye çalıştım.

İçeceğin su olsun boş ver takma kafana demek zorunda kaldım. Meğerse adam, uzun bir zamandır güneşin altında susuz dolaşıyormuş.

İçim sızladı, dayanamadım. Bir yaprağı ve birde adamı düşünerek, hurdacıya beklemesini tembihleyerek oradan biraz uzaklaştım.

Bir bakkal dükkânından muhtelif nevale ve meyve suları aldım. Ayrıca beş kilolukta su almayı unutmadım.

İstemiyordum bu adamın, zavallı hurdacının umudunun tükenmesini. Allahın neleri vesile edeceğini bilmesini dilemiştim.

Değil mi ya hayat böyle değil mi zaten. Kimisi sever, kimisi döver, kimisi de nefret eder.

Sevmeyi bilmek kadar güzel bir şey var mıdır hayatta hala bilemiyorum.

Sevginin bulunmadığı bir hayat, hayat mıdır? Yoksa bir zindan mı?

Sevginin olduğu yer her neresi olursa olsun, orası huzurun, saygının, fedakârlığın, vefanın unutulmadığı yerlerdir.

Elimde ki paketlerle hurdacının yanına soluk soluğa geldim.

Sokağımız adına kusura kalma olmaz mı değerli hurdacı, o musluğu tez zamanda yapılması için gayret göstereceğim sen tasalanma.

Bak bu durum tanışmamıza vesile oldu öyle değil mi diyerek gönlünü aldım ve müsaade isteyerek yanından uzaklaştım.

Bakkala yeniden geldim ve musluđun akıbetini sordum.

Bakkal arkadaş, hırsızlar gece çalmak istemişler fakat başarılı olamayınca kırmışlar dedi. Daha çok üzölmüşüm.

Neslimiz ne hale geliyordu. Yokluk insana neler yaptırıyordu. Çok hayıflandım. Mahalle teşekkülleri yok ki bu çocuklara sahip çıksınlar.

Gençlerimiz, çocuklarımız, başıboşluktan kimlerin tesirine giriyorlar. Her türlü melaneti işlemek için kimler bu zavallı çocukları kullanıyorlar, bir düşünölse.

Milli deđerlerimiz her geçen güm kayboluyor, alafranga adına her türlü rezillikler,

Basın yayın ve ekranlar sayesinde revaç buluyor.

İnsanlar düşünmekten alıkonuyor.

Verileni al, dinle, seyret ve yat.

Aldığın paranla benim önerdiklerimi al ki yanılmayasın diyor.

Bunlar emperyalizm adına, kapitalizm adına ellerinden her ne gelirse esirgemiyorlar.

Hatta her hakkımıza pervasızca saldırıyorlar.

Manevi yapımız tamamen olmasa da tahrip oldu.

Din adına konuşan kalpazanlar çoğaldı.

Kur'anın tarifıyla bunlara belam deniyor.

Yani az bir paha karşılığında dini satan ve aldatanlar olarak.

Hayıflanmamak elde mi, siz bir düşünün?

Mustafa CİLASUN